

КОПІЯСправа № 201/3730/25
Провадження № 1-кв/201/1396/2025**УХВАЛА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

03 квітня 2025 року

м. Дніпро

Слідчий суддя Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська Бойко В.П. за участі секретаря судового засідання Поддубцевої С.Г., розглянувши в залі Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська клопотання прокурора Лівобережної окружної прокуратури Донецької області Пієнка С.О. у кримінальному провадженні, зареєстрованому в Єдиному реєстрі досудових розслідувань за №22024050000001913 від 28.06.2024, про здійснення спеціального досудового розслідування відносно:

Кириченка Сергія Володимировича, 17.02.1959 року народження, уродженця м. Дніпро, громадянина України, зареєстрованого за адресою: Донецька область, м. Дебальцеве, вул. Красна, буд. 64 А, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України,

У судовому засіданні приймали участь:

прокурор	Пієнко С.О. (у режимі відеоконференції),
захисник	Зінченко О.В. (у режимі відеоконференції),

УСТАНОВИВ:

До суду надійшло клопотання прокурора про здійснення спеціального досудового розслідування кримінального провадження за №22024050000001913 від 28.06.2024 відносно Кириченка Сергія Володимировича, 17.02.1959 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

В обґрунтування поданого клопотання прокурор вказує, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року - Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь - якій формі або з будь - якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
 - застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.
- Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:
- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
 - бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
 - блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
 - напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
 - застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
 - дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
 - засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.
- Жодні міркування будь - якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Статті війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від

загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключеним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько - російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно - правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, випливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Ці результати стали в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування промислових бюджетотворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - УІІ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-УІІ), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави України, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополь (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року в 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави України.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 – IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб на всій території України.

В подальшому у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією Російської Федерації проти України, відповідно до змін, внесених Указом Президента України від 14 березня 2022 року № 133/2022, затвердженим Законом України від 15 березня 2022 року № 2119-IX, Указом Президента України від 18 квітня 2022 року № 259/2022, затвердженим Законом України від 21 квітня 2022 року № 2212-IX, Указом Президента України від 17 травня 2022 року № 341/2022, затвердженим Законом України від 22 травня 2022 року № 2263-IX, Указом Президента України від 12 серпня 2022 року № 573/2022, затвердженим Законом України від 15 серпня 2022 року № 2500-IX, Указом Президента України від 07 листопада 2022 року № 757/2022, затвердженим Законом України від 16 листопада 2022 року № 2738-IX, Указом Президента України від 06 лютого 2023 року № 58/2023, затвердженим Законом України від 02 лютого 2023 року № 2915-IX, Указом Президента України від 1 травня 2023 року № 254/2023, затвердженим Законом України від 27 травня 2023 року № 3057-IX, Указом Президента України від 26 липня 2023 року № 451/2023, затвердженим Законом України від 08 липня 2023 року № 3275-IX, Указом Президента України від 06 листопада 2023 року № 734/2023, затвердженим Законом України від 08 листопада 2023 року № 3429-IX, Указом Президента України від 05 лютого 2024 року № 49/2024, затвердженим Законом України від 06 лютого 2024 року № 3654-IX, Указом Президента України від 23 червня 2024 року № 469/2024, затвердженим Законом України від 23 червня 2024 року № 3891-IX, Указом Президента України від 28 жовтня 2024 року № 740/2024, затвердженим Законом України від 29 жовтня 2024 року № 4024-IX, Указом Президента України від 14 січня 2025 року № 26/2025, затвердженим Законом України від 15.01.2025 № 4220-IX, воєнний стан неодноразово продовжувався.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації – сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольними Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія – це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками т. зв. «Донецької Народної Республіки» за вказівки невідомої представників Російської Федерації створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності органами влади «Донецької Народної Республіки» прийнято ряд документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- «Конституцію» «Донецької Народної Республіки» від 14 травня 2014 року, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно – територіальними одиницями «Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;
- «Постанову» «Ради міністрів ДНР» «Про введення державних адміністрацій на звільнених територіях ДНР» від 08.09.2014 № 32-6, у якій зазначено, що Голови «державних адміністрацій» в адміністративно-територіальних одиницях призначаються розпорядженням Голови ради міністрів «ДНР»;
- «Указ» «Голови ДНР» від 06.05.2015 № 178 «Про впорядкування структури республіканських органів виконавчої влади, їх територіальних підрозділів та місцевих адміністрацій»;
- «Указ» «Голови ДНР» «Про прийняття тимчасового (типового) положення про місцеві адміністрації Донецької народної республіки» від 19.01.2015 № 13, відповідно до якого з метою «нормального функціонування та життєдіяльності підприємств та організацій, розташованих на звільненій території», тобто території, яка перебуває під контролем учасників терористичної організації «ДНР», створюються так звані «державні адміністрації».

Так, згідно з п. 2 ст. 1 «закону Донецької Народної Республіки» від 31.03.2023 «Про утворення на території Донецької Народної Республіки місцевих та муніципальних округів, встановленні їх кордонів» утворено «Міський округ Дебальцево» (адміністративний центр – місто Дебальцево).

При цьому представники підконтрольних РФ самопроголошених органів узурпували виконання владних функцій держави на тимчасово окупованій території м. Дебальцево Донецької області, здійснювали підбір кадрів для зайняття посад в незаконних самопроголошених органах, у тому числі із числа громадян України, які на той час перебували на вказаній тимчасово окупованій території. Кінцевою метою окупаційних органів є інтеграція та подальше незаконне включення захопленої частини суверенної держави України до складу РФ.

Згідно з Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309, вся територія Горлівського району Донецької області, в тому числі і м. Дебальцево, з 07.04.2014 по теперішній час є тимчасово окупованою територією України.

Згідно ст. 1 закону так званого «Народного Совета Донецкой Народной Республики» «О местном самоуправлении в Донецкой Народной Республике», «местное самоуправление в Донецкой Народной Республике – форма осуществления народом своей власти, обеспечивающая в пределах, установленных Конституцией Российской Федерации, федеральными законами, а в случаях, установленных федеральными законами, – законами Донецкой Народной Республики, самостоятельное и на своей ответственности решение населением непосредственно и (или) через органы местного самоуправления вопросов местного значения исходя из интересов населения с учетом исторических и иных местных традиций» (мовою оригіналу).

Згідно зі ст. 3 вищезазначеного «закону» правову основу місцевого самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» складають: «Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний Закон от 06 октября 2003 года №131-ФЗ «Об общих принципах организации местного самоуправления в Российской Федерации», другие федеральные законы и иные нормативные правовые акты Российской Федерации, Конституция Донецкой Народной Республики, настоящий Закон, другие законы и иные нормативные правовые акты Донецкой Народной Республики, уставы муниципальных образований, решения, принятые на местных референдумах и в школах граждан, и иные муниципальные правовые акты» (мовою оригіналу).

Статтями 3, 5 «закону Донецкой Народной Республики» № 439-ПНС від 06.04.2023 «О структуре и наименовании органов местного самоуправления, численности, сроках полномочий и дате проведения выборов депутатов представительных органов муниципальных образований первого созыва в Донецкой Народной Республики» (мовою оригіналу), передбачено, що чисельність депутатів, які обираються, зокрема, на муніципальних виборах до «городского округа Дебальцево» – становить 20 депутатів.

Крім того, статтею 6 вищевказаного «закона» визначено дату проведення в «ДНР» виборів депутатів представницьких органів мських округів, муніципальних органів першого скликання, на строк повноважень 5 років, а саме – 10 вересня 2023 року. 15.06.2023 «центральною виборчою комісією Російської Федерації» винесено постанову № 119/941-8 «О назначении выборов депутатов народного совета Донецкой Народной Республики и выборов депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Донецкой Народной Республики» (мовою оригіналу), якою передбачено проведення виборів на тимчасово окупованій території Донецької області.

Також 20.06.2023 «виборчою комісією Донецької Народної Республіки» винесено постанову № 11/88 «О проведении голосования на выборах, назначенных на 10 сентября 2023 года, в течение нескольких дней подряд», в якій йдеться про проведення виборів 08-10 вересня 2023 року на території так званої «ДНР» призначено проведення незаконних виборів.

Відповідно до вказаної «постанови» 10 вересня 2023 року на території «ДНР» призначено проведення незаконних виборів «депутатов Народного Совета Донецкой Народной Республики и выборов депутатов представительных органов муниципальных образований на территории Донецкой Народной Республики» (мовою оригіналу).

Місцем розташування так званого «Городского округа Дебальцево Донецкой Народной Республики» є Донецька область, м. Дебальцеве вул. Леніна, 12.

Так, не пізніше вересня 2023 року (більш точні дата та час органом досудового розслідування не встановлені) громадянин України Кириченко Сергій Володимирович, 17.02.1959 року народження, будучи чинним депутатом Дебальцівської міської ради Донецької області VI скликання, що обраний 31.10.2010 на місцевих виборах в Україні від політичної партії «Партія Регіонів», перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Дебальцеве Горлівського району Донецької області (більш точне місце в ході досудового розслідування не встановлено), діючи умисно, всупереч інтересам держави України, її суверенітету та територіальній цілісності, з ідеологічних мотивів, підтримуючи воєнну агресію Російської Федерації на території України, переслідуючи єдиний кримінальний протиправний намір, направлений на сприяння державі-агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, за власною ініціативою, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні, маючи умисел на добровільне обрання до незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території Дебальцівської міської громади Горлівського району Донецької області, добровільно зареєструвався кандидатом у депутати «Дебальцевського городского совета Донецкой Народной Республики» I скликання від політичної партії «Єдина Росія», з метою бути обраним до вказаного органу окупаційної влади, тобто взяти участь у незаконних виборах на тимчасово окупованій території.

Надалі Кириченко С.В., продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, спрямований на добровільне обрання до незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території, за результатами незаконних виборів, які відбулися на території м. Дебальцеве Горлівського району Донецької області 11 вересня 2023 року, відповідно до протоколу «Территориальной избирательной комиссии № 21» від 10.09.2023 «О результатах выборов депутатов городского совета Донецкой Народной Республики первого созыва» обраний депутатом «Дебальцевского городского совета Донецкой Народной Республики» у списку під номером 11.

У зв'язку зі збройною агресією Російської Федерації, воєнним станом в Україні, захопленням території Маріупольського району Донецької області та проведенням бойових дій, беручи до уваги те, що існують достатні підстави вважати, що Кириченко С.В. перебуває на тимчасово окупованій території України та обгрунтовану неможливість вручити повістку про виклик особи, з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, в газеті «Урядовий кур'єр» № 59 від 20.03.2025, яка є засобом масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора опубліковано повідомлення про підозру Кириченко С.В. та повістки про виклик підозрюваної на та повістки про виклик підозрюваного на 25.03.2025 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 26.03.2025 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 27.03.2025, з 09 год. 00 хв. до 11 год. 00 хв., за зазначеною в повістці адресою для проведення слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні, отримання письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, допиту підозрюваної, тощо.

Жодного разу у призначений час та місце громадянин України Кириченко С.В. не з'явився, про неможливість та причини неприбуття не повідомив.

Крім цього, 20 березня 2025 року письмове повідомлення про підозру Кириченко С.В., з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, вручено захиснику Кириченка С.В. - адвокату Зінченко О.В.

Таким чином, 20.03.2025 з моменту публікації повідомлення про підозру, у вказаному кримінальному провадженні Кириченко Сергій Володимирович, 17.02.1959 року народження, набув статусу підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, а саме у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному органі, створеному на тимчасово окупованій території.

Враховуючи той факт, що місце знаходження підозрюваної на підконтрольній українській владі території не встановлено, за викликом прокурора остання не прибула та про причини неможливості прибуття не повідомила, постановою прокурора від 27.03.2025 на підставі ст. 281 КПК України підозрюваного Кириченка С.В. оголошено в регіональний, державний (міждержавний), міжнародний розшук.

Наявність обгрунтованої підозри Кириченка С.В. у вчиненні інкримінованого йому кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, повністю підтверджується зібраними у кримінальному провадженні доказами, а саме:

- протоколом огляду від 12.07.2024 в ході якого оглянуто публікацію від 08.11.2023 «В общественной приемной партии «Единая Россия» депутат Дебальцевского совета Сергей Кириченко провел прием граждан» «OSINT аналіз»;
- протоколом огляду від 12.07.2024 в ході якого оглянуто публікацію від 15.02.2024 «Депутат Дебальцевского городского совета Донецкой Народной Республики Сергей Кириченко провел личный прием граждан в общественной приемной Всероссийской политической партии «Единая Россия» «OSINT аналіз»;
- протокол огляду від 18.07.2024 в ході якого оглянуто публікацію від 12.09.2023 року про «Результаты выборов, проводимых на территории Донецкой Народной Республики, Запорожской и Херсонской областей» додаток до протоколу є «Территориальной избирательной комиссии №21 о результатах выборов» «OSINT аналіз»;
- протокол допиту свідка Никифорова Д.В. від 11.11.2024;
- протоколом пред'явлення особи для впізнання за фотознімками від 11.11.2024 в ході якого свідок Никифоров Д.В. впізнав Кириченка С.В.;
- протокол допиту свідка Литвинюк С.В. від 05.02.2025;
- протокол пред'явлення особи для впізнання за фотознімками від 05.02.2025 в ході якого свідок Литвинюк С.В. впізнала Кириченка С.В.;

Відповідно до ч. 2 ст. 3 цього Закону адміністративна межа між тимчасово окупованою територією та іншою територією України визначається Кабінетом Міністрів України.

Таким чином, факт тимчасової окупації території Донецької області є загальновідомим та не потребує додаткового підтвердження Радого національної безпеки і оборони України та Президентом України, крім того він визнаний Кабінетом Міністрів України.

Згідно з Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 28.02.2025 № 376, вся територія Горлівського району Донецької області, в тому числі і м. Дебальцеве, з 07.04.2014 по теперішній час є тимчасово окупованою територією України.

Таким чином, факт тимчасової окупації території м. Дебальцеве є загальновідомим та не потребує додаткового підтвердження Радою національної безпеки і оборони України та Президентом України, крім того він визнаний Кабінетом Міністрів України.

Той факт, що підозрюваний Кириченко С.В. перебуває на тимчасово окупованій території України підтверджується:

- інформацією наданій Головним центром обробки спеціальної інформації Державної прикордонної служби України, згідно якої Кириченко С.В., 02.06.1998 р.н. з 08.02.2020 державний кордон України та лінію розмежування з тимчасово окупованими територіями не перетинав;
- підозрою у вчиненні кримінального правопорушення проти основ національної безпеки вчиненого на тимчасово окупованій території Горлівського району Донецької області, м. Дебальцеве;
- відомостями про те, що Кириченко С.В. в якості внутрішньо-переміщеної особи не зареєстрований.
- загальною сукупністю матеріалів досудового розслідування, які дають зробити відповідний висновок, що Кириченко С.В. перебуває на тимчасово окупованій території України, в тому числі факт наявності Кириченко С.В. на фотоматеріалах на території м. Дебальцеве.

У судовому засіданні прокурор клопотання підтримав та просив його задовольнити з підстав, наведених у ньому.

Захисник у судовому засіданні просив відмовити у задоволенні поданого клопотання.

Заслухавши доводи прокурора та захисника, дослідивши матеріали клопотання, слідчий суддя дійшов висновку про таке.

Так, в судовому засіданні встановлено, що у провадженні слідчого відділу 2 управління ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях перебуває кримінальне провадження №22024050000001913 від 28.06.2024 відносно Кириченка Сергія Володимировича, 17.02.1959 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

У зв'язку зі збройною агресією Російської Федерації, воєнним станом в Україні, захопленням території Маріупольського району Донецької області та проведенням бойових дій, беручи до уваги те, що існують достатні підстави вважати, що Кириченко С.В. перебуває на тимчасово окупованій території України та обгрунтовану неможливість вручити повістку про виклик особи, з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, в газеті «Урядовий кур'єр» № 59 від 20.03.2025, яка є засобом масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора опубліковано повідомлення про підозру Кириченко С.В. та повістки про виклик підозрюваного на та повістки про виклик підозрюваного на 25.03.2025 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 26.03.2025 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 27.03.2025, з 09 год. 00 хв. до 11 год. 00 хв., за зазначеною в повістці адресою для проведення слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні, отримання письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, допиту підозрюваного, тощо.

Жодного разу у призначений час та місце громадянин України Кириченко С.В. не з'явився, про неможливість та причини неприбуття не повідомив.

Крім цього, 20 березня 2025 року письмове повідомлення про підозру Кириченку С.В. вручено захиснику Кириченка С.В. - адвокату Зінченко О.В.

Таким чином, 20.03.2025 у вказаному кримінальному провадженні Кириченко Сергій Володимирович, 17.02.1959 року народження, набув статусу підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, а саме у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному органі, створеному на тимчасово окупованій території.

Слід зазначити, що поняття «обгрунтована підозра» не визначене у національному законодавстві та, виходячи з положень ч. 5 ст. 9 КПК України необхідно взяти до уваги позицію Європейського суду з прав людини, відображену у пункті 175 Рішення від 21.04.2011 у справі «Нечипорук і Йонкало проти України», відповідно до якої термін обгрунтована підозра означає, що існують факти або інформація, які можуть переконати об'єктивного спостерігача в тому, що особа, про яку йдеться, могла вчинити правопорушення (рішення у справі «Фокс, Кемпбелл і Гартлі проти Сполученого Королівства» від 30.08.1990, п.32, Series A, N 182).

При цьому, обставини здійснення підозрюваним конкретних дій та доведеність його вини, потребують перевірки та оцінки у сукупності з іншими доказами у кримінальному провадженні під час подальшого досудового розслідування.

Такий висновок узгоджується з правовими позиціями, наведеними у рішеннях Європейського Суду з прав людини, зокрема, у справі «Мюррей проти Сполученого Королівства» № 14310/88 від 23.10.1994, в яких суд зазначив, що факти, які є причиною виникнення підозри не повинні бути такими ж переконливими, як і ті, що є необхідними для обгрунтування вироку чи й просто висунення обвинувачення, черга якого надходить на наступній стадії процесу кримінального розслідування.

Так, для вирішення питання щодо обгрунтованості повідомленої підозри, оцінка наданих слідчому судді доказів здійснюється не в контексті оцінки доказів з точки зору їх достатності і допустимості для встановлення вини чи її відсутності, доведення чи не доведення винуватості особи, що здійснюється судом при ухваленні вироку, а з метою визначити вірогідність та достатність підстав причетності тієї чи іншої особи до вчинення кримінального правопорушення, а також чи є підозра обгрунтованою, щоб виправдати подальше розслідування або висунення обвинувачення.

Водночас, слідчому судді під час вирішення питання про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування не надається весь обсяг доказів, зібраних під час досудового розслідування та дані щодо джерел їх отримання. Такі матеріали мають надаватися суду при судовому провадженні відповідного кримінального провадження та саме на цій стадії, передбачено здійснення оцінки доказів з точки зору належності, допустимості, достовірності та сукупності доказів з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

Відповідно до практики Європейського суду з прав людини вимога розумної підозри передбачає наявність доказів, які об'єктивно зв'язують підозрюваного з певним злочином і вони не повинні бути достатніми, щоб забезпечити засудження, але мають бути достатніми, щоб виправдати подальше розслідування або висунення звинувачення (рішення у справі «Мюррей проти Об'єднаного Королівства» від 28.10.1994, «Фокс, Кемпбелл і Гартлі проти Сполученого Королівства» від 30.08.1990).

При цьому, на стадії досудового розслідування кримінального провадження, слідчий суддя не вправі вирішувати ті питання, які повинен вирішувати суд під час розгляду кримінального провадження по суті, зокрема, не вправі оцінювати докази з точки зору їх достатності і допустимості для визнання особи винною чи невинною у вчиненні злочину, а лише зобов'язаний на підставі розумної оцінки сукупності отриманих доказів визначити, що причетність особи до вчинення кримінального правопорушення є вірогідною та достатньою.

Так, слідчий суддя, дослідивши матеріали клопотання за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин провадження, керуючись законом, оцінюючи сукупність зібраних доказів лише щодо пред'явленої підозри з точки зору їх достатності та взаємозв'язку, не вирішуючи наперед питання про винуватість підозрюваного у вчиненні інкримінованого йому злочину, правильність кваліфікації його дій, допустимість доказів щодо встановлення винуватості підозрюваного, вважає, що зміст клопотання та доданих до нього матеріалів кримінального провадження можуть свідчити про існування фактів і інформації, які можуть переконати об'єктивного спостерігача у тому, що підозрюваний міг вчинити інкриміноване йому правопорушення.

Відповідно до матеріалів клопотання, з дотриманням вимог ст. ст. 276, 277, 278 КПК України Кириченку С.В. повідомлено про підозру у відповідності та у спосіб, передбачений чинним кримінальним процесуальним законодавством України.

При цьому, відповідно матеріалів клопотання підозрюваний постійно перебуває на тимчасово окупованій території України і встановити його точне місце перебування не видається за можливе. Доказами перебування підозрюваного на тимчасово окупованій території України підтверджено зібраними матеріалами досудового розслідування.

Постановою прокурора від 27.03.2025 на підставі ст. 281 КПК України оголошено розшук підозрюваного Кириченка С.В.

Водночас, чинне процесуальне законодавство не визначає, якими саме доказами має бути доведено, що особа перебуває у будь-якому із видів розшуку, однак регламентує, що про оголошення розшуку (державного та міжнародного) органом досудового

розслідування має бути винесена відповідна постанова (ч. 2 ст. 281 КПК України), що в даному випадку і було здійснено органом досудового розслідування шляхом винесення постанов про оголошення підозрюваного в розшук.

Згідно з ч. 5 ст. 139 КПК України ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який оголошений у міжнародний розшук, та/або який виїхав, та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаній Верховною Радою України державою-агресором, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження.

Разом з тим, відповідно до ч. ч. 1, 2 ст. 297-1 КПК України спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні зокрема щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-2, 111, 111-1, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 115, 116, 118, частиною другою статті 121, частиною другою статті 127, частинами другою і третьою статті 146, статтями 146-1, 147, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 258-5, 348, 364, 364-1, 365, 365-2, 368, 368-2, 368-3, 368-4, 369, 369-2, 370, 379, 400, 408, 436, 436-1, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаній Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

Здійснення спеціального досудового розслідування щодо інших злочинів не допускається, крім випадків, коли злочини вчинені особами, які переховуються від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаній Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошені у міжнародний розшук, та розслідуються в одному кримінальному провадженні із злочинами, зазначеними у цій частині, а виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду.

Відповідно до п. 4 ч. 2 ст. 297-2 КПК України клопотання слідчого, прокурора про здійснення спеціального досудового розслідування повинно містити, зокрема, відомості про те, що підозрюваний виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаній Верховною Радою України державою-агресором, та/або відомості про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук.

Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» №1207-VII від 15.04.2014 визначає статус території України, тимчасово окупованої внаслідок збройної агресії Російської Федерації, встановлює особливий правовий режим на цій території, визначає особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб (стаття 2 цього Закону).

Згідно з п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (тимчасово окупована територія) - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Відповідно до ч. 2 ст. 3 цього Закону адміністративна межа між тимчасово окупованою територією та іншою територією України визначається Кабінетом Міністрів України.

Під час досудового розслідування встановлено, що підозрюваний ухиляється від явки на виклик слідчого (не прибув на виклик без поважної причини більше ніж два рази), оголошений у розшук та перебуває на тимчасово окупованій території України.

Згідно із до ч. 3 ст. 12 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», Порядок вручення повістки про виклик особи, стосовно якої існують достатні підстави вважати, що така особа виїхала та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, а також правові наслідки ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, визначаються Кримінальним процесуальним кодексом України.

Відповідно до ч.1 ст. 297-5 КПК України, повістки про виклик підозрюваного у разі здійснення спеціального досудового розслідування надсилаються за останнім відомим місцем його проживання чи перебування та обов'язково публікуються в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора. З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Матеріали клопотання свідчать, що підозрюваний належним чином викликався для повідомлення про підозру та проведення процесуальних дій, у спосіб передбачений законом, а саме через засоби масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на сайті Офісу Генерального прокурора, проте не з'явився у призначений час та не повідомив про причини неприбуття, та згідно з матеріалами клопотання перебуває на тимчасово окупованій території, а відтак слід вважати, що підозрюваний переховується від органів слідства на тимчасово окупованій території України, з метою ухилення кримінальної відповідальності.

Враховуючи вищевикладене, зважаючи на надані слідчому судді матеріали кримінального провадження, що можуть свідчити про причетність до вищевказаних кримінальних правопорушень, а також, враховуючи той факт, що останній переховується від органів досудового розслідування, з метою ухилення від кримінальної відповідальності, оголошений у розшук та перебуває на тимчасово окупованій території України, слідчий суддя дійшов висновку про наявність обґрунтованих підстав, визначених ст. ст. 297-1, 297-2, 297-4 КПК України, для задоволення клопотання про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні відносно Кириченка С.В.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст.135,139,297-1 - 297-5 КПК України, слідчий суддя,-

ПОСТАНОВИ

Клопотання прокурора Лівобережної окружної прокуратури Дніпропетровської області Євгена С.О. у кримінальному провадженні, зареєстрованому в Україні, - задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування кримінального провадження за №22024050000001913 від 28.06.2024 відносно Кириченка Сергія Володимировича, 17.02.1959 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Повний текст ухвали складений і оголошений о 14-20 години 01.04.2025 року.

Слідчий суддя

В.П. Бойко

**ЗГІДНО З
ПРИГІНАЛОМ**

Секретар:

[Підпис]

С.І. Покришук